

PBJK (Pochválený buď Ježiš Kristus), drahá sestra v Kristovi,

začal by som jedným krásnym pravdivým výrokom: „Niektorí majú akúsi zlú a falošnú pokoru. Nechcú dať svoje schopnosti do služieb Bohu a blížnemu s výhovorkou, že sú prislabí a ľahko by spyšneli.“ (sv. F. Salesky)

Na úvod ti prinášam jedno povzbudenie a reálnu skúsenosť, ako Ocko – Boh koná v našom spoločenstve.

Foto: facebook spol. DISMAS. Práve tam nám napísala Eli z USA a s touto prekvapivou správou som sa chcel s tebou podeliť. Preto prekvapivo, lebo On vie presne, čo potrebujeme a my sa len máme nechať viesť. Nevieť sa dočkať, čo má pre nás Ocko pripravené tento raz, lebo vieme, že nič sa nedeje náhodne.

Teraz by som uverejnil časť rozhovoru z videa z januára v **Slove+**, **uverejneného na YouTube** kanály na tému :

Byť vo svete, no nebyť zo sveta. Dnes tu oproti mne sedí človek, ktorý vo väznici dvadsať rokov pracoval a platí pre neho: „Byť vo väzení, no nebyť väzňom“, kapitán Michal Libant, líder spoločenstva Dismas a väzenský pedagóg.

Pochválen buď Ježiš Kristus bratia a sestry!

Podme teda na našu tému. Je väznica strašné miesto, môže mať, človek ako ty, ktorý vykonáva takúto prácu vo väznici, rád svoju prácu na takomto ťažkom mieste?

Poviem to tak, pokiaľ som bol štandardný kresťan, taký vlažný, tak to tak nefunguje. Idete do roboty, veľa ľudí vás tam klame. Keď sa navyše ešte pozriete do psychologického profilu, zistíte, že ten človek napr. znásilňoval nejaké dievča, tak proste rezignujete možnože už po pol roku alebo roku. A potom to už beriete len ako prácu. Samozrejme, keď človek spozná Krista, tak je to niečo úplne iné. Ja som považoval odsúdených za „hoväzí“ a oni to vedia. V piatok sa človek išiel „zresetnúť“, a zas išiel s nevraživosťou do práce. Ale keď človek spozná Krista, ja vám na to môžem povedať len tolko, že keď som potom išiel do iných väzníc, a zobral som si na to dovolenku alebo náhradné voľno, tak sa ma príslušníci, kolegovci, kamaráti pýtali: „Počuj, ty ich nemáš dosť? To je málo, že ich tu vidíš?“. To obrátenie znamená to, že človek tuto kráča, ale už ide na opačnú stranu. Pochopil som, že Ježiš má s nimi zámer, že ich chce zmeniť a to je to podstatné. Že On má to srdce a vidí obe strany, a ja sa pozerám len z tej jednej strany. Ja to vždy prirovnávam k takej minci, to je že všetci pozeráme z tej svetskej strany, ale Boh má úplne iný pohľad z tej druhej strany a vidí toho človeka úplne inak. Mám jedného odsúdeného na doživotie a on mi napísal: „Pán pedagóg ja vám chcem povedať, ja som sedem rokov prosil Boha, aby ma zabil. To čo som spravil bolo strašné. Sedem rokov som kľáčal na

Slovo+ podcast #02: Kapitán Michal Libant: Väzni plačú, keď im píšu deti a modlia sa za nich

autor: webedtor / 31. januára 2022 /

Dvadsať rokov pracoval vo väznici a založil spoločenstvo Dismas, ktoré navštevuje väznice, píšu listy väzňom a modlia sa za nich. Prečo je dôležitá pri evanjelizácii väznic vytrvalosť? V čom sa môžeme učiť my od uväznených? A vypočujete si aj niekoľko svedectiev, v ktorých sa vám budú tiež lesknúť slzy v očiach – rovnako ako nám. / Januárová téma+: Byť vo svete a nebyť zo sveta

Eli Romero

ZOBRAZIŤ PROFIL

5:30

Dobry den. Volam sa Eli a zijem v zahraniči. O Dismase som sa dozvedela uplnou nahodou, ked mi bolo na Vianoce podarovane dvoj CD z chval. odkedy som si vypocula svedectva chlapcov z Dismasu a na internete som si vyhladala videa a viac info, nemozem prestat na Vase spolocenstvo mysliet. Zasiahli ste moje srdce a myslim na Vas a modlim sa za Vas. Vahala som, ci Vam napisat tento odkaz, ale velmi som Vam vsetkym chcela dat vediet, ze Vas odkaz sa rozsiruje nielen za hranice Slovenska (Cesko, Anglicko), ale aj za hranice Europy. Snad Vas to trosku povzbudi, ze to, co robite...vsetky modlitby, obety, posty...ma zmysel a motivuje aj inych ludi na opacnej strane zemegule. Boh Vas vsetkych zehnaj. S modlitbami, Eli

kolenách a prosil Boha, aby ma zabil. A on mi dal pocítiť jeho lásku po siedmych rokoch“. A teraz sa modlí sedem až desať hodín na kolenách až do rána.

Ty si hovoril, že po obrátení sa zmenila tvoja motivácia. Cítil si ten rozdiel, že naraz si tam prichádzal s iným pohľadom, ako si hovoril s tou mincou, že bolo to tam cítiť, že ty si už mal inú motiváciu a pozeral si sa na to inak?

Odsúdení to zbadajú hneď. Ale oni neveria. Oni neuveria. Môžem povedať taký príklad, bol som napríklad na D1 – maximálny stupeň stráženia C-čko – to znamená, že ten sa absolútne nechce napraviť. Bol som tam, u tých C-čkarov a začal som robiť tieto aktivity. Tí odsúdení tomu neverili, lebo oni majú pravidlo: „podľa seba súdím teba“. Oni vidia, že je to len hra, sú zvyknutí manipulovať a vlastne tam nič nepomôže, žiadne slová. Tam treba len vytrvať. Oni totiž čakajú na malý záblesk na jedno padnutie. Ja by som uviedol príklad. Jeden náš člen z Leopoldova, ktorý tam bol -je pred siedmimi rokmi, mal jedného na izbe. Tento spoluodsúdený samozrejme neveril a mu

povedal: „Neverím tebe a neverím ani tomu pedagógovi, lebo toto je klamstvo a toto je nejaká hra, ktorá vyjde na povrch a mal také veľké nervy až taká agresivita. A asi pred polrokom som dostal od toho nášho člena z Leopoldova dopis a tam bolo napísané: „Pán pedagóg chcem vám povedať, že ten chlap čo neveril, ktorého ste mali na tom oddiele, došiel za mnou a povedal, že dnes už verím, že toto je Božie dielo a neuveril som len pedagógovi, ale už verím aj tebe“. A toto je to svetlo. Toto je to svetlo, toto je mesto na návrší ktoré sa nedá ukryť.

Foto: obrázok namalovaný Anjelikovi od Jána z väznice v Leopoldove

Tak ty si vravel, že vytrvalosť je ten kľúč. Čo možno, okrem teda vytrvalosti, čo možno robiť, aby ten človek uveril, že to čo mu hovoríš, je naozaj pravdivé. Dá sa ich presvedčiť nejakou, tých ľudí alebo?

No presvedčiť sa ich dá, lenže on ráno ako keby vytriezvie. A toto je dôležité. Veľa ľudí chce ísť do väznice, napríklad robiť chvály a podobné kresťanské aktivity, to je jedno aká to je denominácia. Prídu, zahrajú sa chvály, aj sa zdvihnú ruky, vieš čo myslím, ohlásia sa Pán Ježiš, „si spasený!“ V poriadku. Ale keď tam ty prídeš raz za pol roka alebo za rok, oni zajtra už neriešia nič. Oni potrebujú v tom, čo si zasial, povedal, aby v tom vytrvali. A preto v našom spoločenstve to robíme tak, že každé tri týždne robíme časopis. Máme také tri piliere: časopis, osobná korešpondencia a osobná návšteva. Keď sa dá, tak za týždeň ideme aj do troch väzníc. Osobná korešpondencia znamená to, že odsúdený napíše a my mu odpovedáme. A chodí nám, napríklad naposledy nám došlo 141 dopisov, všetky si prečítam a odpisujem. Raz som išiel do Ilavy do väznice, na doživotné a tam keď sa už sa otvorili tie cely, tak mi hneď hovorili: „Pán pedagóg, pozrite tuto som vám

poslal list a ešte mi nedošla odpoveď. Vy ste na mňa zabudol?“. Hovorím: „Nie nezabudol, príde vám“. Tie listy majú zaznačené. Oni čakajú na jeden dopis za tri týždne. Teraz mi prišiel jeden dopis z Trenčína a tam bolo napísané: „Pán pedagóg, sedím pätnásť rokov a chcem vám povedať, že desať rokov mi nikto nenapísal. Desať rokov nemal o mňa nikto záujem, nikto. A plačem, pri vašom liste“. A toto sú tie veci, ktoré nás Pán posielal, aby sme prinášali povzbudenie tam, kde to nie je. Keď môžem k tomu ešte dodať myšlienku. Niekedy sa ma ľudia pýtajú: „A čo máme robiť, čo je Božia vôľa, a do akej služby mám ísť?“. Ja im hovorím: „Pozri sa, si v meste, sú tam tri-štyri spoločenstvá, sú tam modlitby, chvály, a všetko toto. Prečo polievaš tam, kde je už dávno poliata zem. Prečo z toho robíš močiar. Ved' chod' tam, kde je suchá zem! Tam kde je púšť, tam, kde čakajú na kvapku vody.“ A to sú práve tí ľudia, ktorí sú tam, zavretý, sú tam desať rokov a nikto o nich nemá záujem. A už len to, keď im napíšeš, oni si povedia, to nemôže byť náhoda. Oni sa desať rokov modlia k Bohu, aby si niekto na nich spomenul.

Pre nich to je obrovská vec, že?

Áno. Že tuto vonku si to možno ani tak nevedomujú, ale vo väznici je to pre nich veľká vec. A hlavne, napríklad máme anjelský list, to sú detičky z Dismasu, do ktorého sa 48 rodín zapojilo, čo je cez tristopäťdesiat ľudí. Tak štyridsať dní pred Vianocami sa jedno dieťa od nás modlí za jedného odsúdeného, vie iba meno, nevie priezvisko, ani že či sedí v Leopoldove alebo v inej väznici. To dieťa sa modlí za odsúdeného a nakreslí mu niečo. Teraz dostávam odpovede. Včera som znova dostal odpoveď. On každý list čo dostane, plače. Chlapi, ktorý sú zavretí, ktorí by živote neplakali, tak plačú nad tým dopisom a nie nad tým, že ich voľáčo bolí. Ale nad tým, že ako je to možné, aby si na mňa niekto úprimne spomenul? Je to možné, že nejaké dievčatko sa za mňa pomodlilo? Toto znamená pre nich veľmi veľa, lebo oni si to ani nevedia predstaviť. U mňa by to možnože brali ako takú nejakú faloš, vieš čo myslím. Už teraz možno nie, keď už je to sedem rokov, čo sa venujem Dismasu. Ale keď je to dieťa, ono je také nevinné. Preto Pán Ježiš hovorí, ak nebudete ako deti nevojdate do Božieho Kráľovstva. A to dieťa mu tam nakreslí a aj napíše, že myslím na teba Jožko, si v mojich modlitbách, alebo voľakedy mu tam napíše napríklad slovo Božie, vieš? A to je to autentické.

Ty si spomenul spoločenstvo Dismas, ktorého si teda lídrom. Je to spoločenstvo väzňov aj ľudí, ktorí už nie sú väzni, predpokladám. Môžeš nám povedať trošičku o ňom, alebo ako ste začali?

Pred siedmimi rokmi, bolo to 14.5.2015 som pozval Lamačské chvály a keď prišli do Leopoldovej väznice, kde som bol pedagógom, zbadal som, že Boh chce konať i za múrmi väznice, Duch Svätý to chce. Bola tam aj Gloria Grey, taká černoška, ktorá chodí ohlasovať evanjelium do rómskych osád. Ona vtedy tak prorokovala, že raz vyjde veľké svetlo z týchto múrov. To bolo také jej proroctvo. Rozmýšľal som, že odídem zo zboru a že budem robiť charitu. Ale práve potom mi povedali, že Michal ved' do väznice chcú ísť všetci. Toto je práve tá suchá zem, lenže je to ťažká zem, je to púšť.

Spomenieš si aj na nejaké prvé prípady, kedy sa niekto obrátil a si u neho videl snahu a chcenie stať sa teda kresťanom, založiť alebo stať sa členom spoločenstva?

Napríklad, keď príde nejaký člen zločineckej organizácie. Ono sa to tak hovorí, keď ste nejaký člen nejaký „honor“ šéf, tak on vlastne nerobí, neupratuje. Tak ten druhý napríklad upratuje, robí toto, voľačo mu dá z nákupu alebo podobné veci. Takého to člena jednej zločineckej skupiny som mal na oddiele, keď spoznal Krista sedávali sme poslu skoro každý deň a rozprávali sa o Bohu a on to všetko prehodnotil. Začal sa modliť za to, aby mal tú lásku k tomu. A vlastne po polroku došiel za mnou do kancelárie a tiež ten úplne najslabší odsúdený, taký, čo bol ako metla. A ten sa postavil pred toho zo zločineckej skupiny, takého chlapa vypracovaného a hovorí mu: „Ty si bol prv niekto, teraz si nula. Teraz hocikto hocičo s tebou môže“ A ten chlap sa pozrel na mňa a hovorí: „Pán pedagóg, ja viem komu som uveril“. To je tá vec, ktorá sa stala. Keď toto ten človek spraví, že povie, ja viem komu som uveril. Aj ja som mal také začiatky možno ako on. Chcem tým povedať, že keď človek stojí na Ježišovi Kristovi, tak tie začiatky sú také, že si z vás niekto spraví srandu. Ale ja vám chcem povedať, že potom máte autoritu. Keď idete v autorite Ježiša, to ani neviete ako to je, že proste ani si nikto z vás srandu nespraví, práve naopak normálne máte autoritu, a oni vedia. Len potrebujú, aby ste to ozaj aj reálne žil. Nič iné. Oni prekuknú každú faloš. On vidí, či to žiješ, alebo nežiješ. A toto je to, že ty potrebuješ vernosť a disciplínu. Aj sa každé ráno snažím o to, zoberiem rodinku, ideme do chrámu. Každý jeden deň. Alebo pôst. Alebo proste ísť s Kristom v každej situácii. Mať ho na tom prvom mieste, nielen: „Áno áno, Pane Ty si na prvom

mieste“. To musí byť vidieť. Ja hovorím, zhasnite, „jak big brother“ všade sú kamery, nech si pozrie tvoj jeden deň. Čo robíš, čo máš oblečené, s kým sa stretávaš, a či by spoznali, že si kresťan.

Foto: obrázok od Daniela z väznice Leopoldov

To bola moja ďalšia otázka, či členovia spoločenstva Dismas, alebo tí ktorí uveria vo väznici, že akú majú oni povest' medzi ostatnými väzňami?

No ja to poviem takto. Toto zo začiatku na nich hovoria, lebo oni sú ich svedomím. Tí, čo sú takí slabší (svetsky), tak tí úplne až také prenasledovanie zažívajú. Ale tých, čo sú silnejší, tak na tých sa pýtajú, že čo sa mu stalo. Pýtajú sa: „Čo sa s ním stalo. A to asi iba hrá!“ Lebo vieš, vždy tam príde nejaká pochybnosť. A toto je dôležité, keď to on vydrží a robí. A to čomu verí? Toto je také dôležité, získať si a potom mať tú autoritu. Oni vidia kresťanov a možno ich majú zafixovaných ako takých, čo idú do chrámu do kostola a popritom robia všetko to, čo robia tí druhí (hrešia tak isto). Pamätám si, mal som jedného odsúdeného, bol to bitkár, vypracovaný, hneď ako došiel na oddiel, mal rešpekt. Došiel na izbu a nemusel sa ani biť, nemusel nič, proste vybavené. A hovoril: „Pán pedagóg, ja už to nebudem využívať a vtedy išiel dole“. A mne došiel papier od neho. „Počúvaj, tento chodí k Dismasu?

A pozri sa, má „reporták“, že mal bitku.“ Čože? Zavolať som si ho do kancelárie a hovorím mu: „Čo to bolo?“ Lebo za bitku, to je CU-čko, celodenné umiestnenie, to sú také disciplinárne tresty. „Som si myslel, že si s nami?“ On hovorí: „Pán pedagóg, došiel som dole a bol som v tej čakárni u doktorky. Jeden tam bol, čo ma začal tankovať – provokovať. Ale nedal som sa! Ale keď potom zaútočil na Pannu Máriu. Tak ja som sa držal, držal, držal, ale odpustite mu, ja som si to s ním vybavil“. Vieš, takže on sa držal, ale potom mal zase nejaký ďalší konflikt. Lebo tak to platí, čo si zaseje (v minulosti) to bude aj žať (Gal6,7). A on prišiel a hovorí: „Pán pedagóg, dneska som sa držal, došli za mnou a traja ma bili a ja som len stál. Že ja to už nespravím, neudriem ho“. Normálne sa modlil a nechal sa len biť. On vie, že to príde, lebo on si budoval vo väznici autoritu na tomto (násilí). A toto je také očistenie, že to musí akoby prísť. Lebo nebolo to len slovné, ale že to urobil aj fyzicky. Ale vytrval!

Foto: obrázok od Štefana z väznice Trenčín-nemocnica

Akú si mal ty povest' medzi ostatnými zamestnancami, teraz si spomenul väzňov. Aký si mal ty imidž ako kresťan, ako veriaci.

Ja môžem, povedať ešte jednu vec, k tomuto čo si povedal. Za mnou došiel jeden obrátenec, ktorý sa tam vo väznici obrátil. Tiež na chválach, kde sa hralo, boli svedectvá a normálne sa tam obrátil jeden náš referent režimu. Nie odsúdený, ale referent! Konkrétne v Leopoldove. A on došiel za mnou, bol trochu tak v skrytosti a hovorí: „Michal,

chceš vedieť, čo si o tebe myslia referenti-príslušníci?“ A ja na to: „Čo, že som blázon, alebo reku čo? On pokračoval: „By si sa čudoval, nie.“ Oni majú z teba strach.“ Potom som to pochopil, že vlastne oni to čo nepoznajú, nevedia, z toho majú strach a prečo sa tí ľudia obracajú, tak s tým niekedy bojujú, lebo vidia, že v tom nie je žiaden psychologický profil, žiadna metóda, žiaden psychiater, žiadne lieky, a zrazu vidia, že ten chlap, čo robil stále zlé veci, tak potom zrazu poslúcha. A oni tomu nechápu. Nerozumejú tomu a to ich desí. Skutočne, keď človek stojí na Ježišovi Kristovi, na tom základe, a aj to žije, tak má rešpekt.

Čo je možno taká rada, ktorú by si dal ľuďom aj na iných profesiách, samozrejme nie každý z našich poslucháčov a divákov pracuje vo väzení, že ako nestrať tú takú autenticitu, ako zostať pravdivý?

Poviem to na takom jednom príklade, keď som ešte nebol obrátený, ale už som hľadal, už som išiel s Pánom. Došiel som, do jedálne, stodvadsať príslušníkov, riaditeľ, vedúci, všetci a predtým ešte, nejaký rok dozadu, sedíme s referentami a kolegami za stolom, a jeden príslušník sa pred jedlom prežehnal, viditeľne nie taký maličký krížik. A všetci zareagovali, to čo je? Začali na neho nadávať, hrešiť mu, a takéto veci. Ja som si vnútri hovoril: „Pane, kedy ja budem mať takúto silu?“ Vtedy som ešte do toho tak nedorástol, ale už som vnútorne cítil, že by som sa nemal hanbiť za Krista, lebo je napísané, „keď sa ty budeš hanbiť za mňa pred týmto cudzoložným pokolením...“ (Mk8,38). To hovorím preto, lebo to tak je. Ja som si čítal Žalm 1, kde sa spomína ako nemáme „Vysedávať v kruhu rúhačov“. A chcem vám týmto povedať, že tí ľudia, ktorí sú najmenej s Kristom (rúhači-posmievači), tak sa budú od vás vzdáľovať a budete sa približovať k ľuďom, ktorí nasledujú Krista, ktorých ste predtým nevideli, nepoznali, možno že ste ich neregistrovali, alebo boli skrytí. A práve k takýmto vás to bude priťahovať, proste budete mať trošku iných kamarátov. Lebo tak to je. Aj v prípade svetských kamarátov, už nebudete mať spoločnú reč. Lebo čo chlapi riešia? Ženy, autá, peniaze, moc. A kresťan by takýmto spôsobom nemal žiť. Mal by riešiť službu Bohu, rodinu, aby bola po kope a nie riešiť, ako sa rozvieť a aby čo najmenej alimentov platil, aby si ešte mohol užívať. Vieš, je to úplne iná cesta. Za život, alebo proti životu. To sú všetky tie názory. Či je to o potratoch o hocičom, vo všetkom čo je obrazne „na stole“, tak ty ideš pro-life, si za život, že chceš zachovať manželstvo, nechceš ho rozbiť a oni si idú iným smerom, oni si chcú užiť. To je ten rozdiel, to je ten svet. Väčšinou je ten svet tak nastavený. Buď pôžitky, žiadosti tela alebo my s Ježišom umŕtvovanie, zdržanie sa, láskavosť viera v Krista. Pracovať na ovocí Ducha sv. (Gal 5,22).

Foto: od Andreja z Hrnčiaroviec.

Stalo sa ti niekedy, že si musel mať takýto konflikt možno obrátiť svoje presvedčenie, buď pred väzňom alebo kolegom?

Ja napríklad som začal úplne jednoduchým spôsobom. Ja sa zdravím: „Pochválen buď Ježiš Kristus“. Už len táto jedna maličká vec, rozdelí všetko. Lebo ja nepoviem, že pochválen, alebo ahoj. Aj to môžem povedať, nemám s tým

iný problém. Ale ja poviem: „Pochválen buď Ježiš Kristus, nech si vyvýšený Pane“. A ten druhý sa teraz musí rozhodnúť, či povie ahoj, nazdar alebo Naveky Amen. A každá jedna takáto maličká vec oddeľuje. A oni si to všimnú. A ten zlý ide hneď po tebe, že čo si to povedal. A toto musíš ustáť. Alebo napríklad, pošlú ťa spraviť nejakú vec, ktorú si predtým robil. A ty povieš: „S týmto už mám problém. S týmto už mám problém, chlapi. Akože máš problém? Mám s tým problém už, nebudem to robiť.“

Stalo sa ti niekedy, že si zapochyboval, možno kvôli prostrediu v ktorom si bol. Mal si otázky, či toto celé má zmysel? Či existuje vôbec dobro v ľuďoch?

Nie, toto vôbec. Keď som sa obrátil, tak som bol horlivý. Hovorili mi, za mesiac budeš hotový a prejde ma to. Lenže, keď človek chodí a ozaj sa sýti Božím slovom každý jeden deň, tak to proste ide. A nepochybujem o tom. Poviem to na konkrétnom prípade. Písal som jednému dva roky, viem, že bol taký skrytý kresťan, boss košickej mafie. V decembri 2020 mi napísal prvý krát po dva a pol roku, čo sme mu písali každé tri týždne. Napísal mi, že Michal, ďakujem Bohu, za tú vytrvalosť, že ste vytrvali a písali ste mi stále. A teraz prišiel čas, že ja ďakujem Bohu, že ste vytrvali a že ja sa môžem k tomuto priznať. Ono je to tak, že čakám dva a pol roka, ale neriešim, či je to správne alebo nie. Boh by to takto chcel. A tie veci nezáležia na mne. Vieme, že ten chlap sa k tomu trošku priznal, ukázal iniciatívu. A teraz už máme toľko tých listov, ktorí nám potvrdili tú vytrvalosť, toľko tých ľudí, čo takto povedali, že nás to utvrdzuje v tom, že je to správne. A špeciálne hlavne toto väzenské prostredie. Lebo on keď dostane dopis, a sú tam desiaty, hneď sú otázky: *To odkiaľ si dostal dopis?* On vtedy hneď sa musí rozhodovať. To nie je ako doma. Tam ste hneď konfrontovaný. Tak si musíš vybrať, ako na Y-psylóne, buď tu alebo tu. Je to cesta rozhodnutia pre Pána.

Ľudia, ktorí vstúpia do Dismasu, majú tendenciu aj oni vytrvať aj po odchode z väzenia?

Stále im hovorím jednu vec: „Ty keď si vo väzení, si tam sedem, desať rokov a si aj ozaj presvedčený vo viere“, ja im hovorím: „tu sa musíte zakoreniť, lebo vy ste jak lev v klietke!“. On je tam sedem rokov, on dostal stravu, ale nemá tam alkohol, drogy, ženy, všetky tie veci, ktoré sú vonku a ktoré opica proti tebe použiť. A on si to uvedomuje. Ale prídete vonku do tej džungle, a tá opica diabol ti dá všetko zadarmo. A ty musíš vytrvať. Za tých sedem rokov, plus mínus máme cez 250 ľudí vonku. Predtým som nemohol svetským ľuďom argumentovať, dokázať, že ako si myslím, či sú obrátení.

Štatistika Slovenskej republiky hovorí, že sedemdesiat percent ľudí sa vráti späť do výkonu trestu. Recidíva je sedemdesiat percent, tam nie je čo riešiť, zo sto ľudí sedemdesiat. My máme 250 ľudí vonku a viem o dvoch ktorí sú vnútri. A kebyže ich je aj 25, tak by to bolo stále desať percent. Niektorí samozrejme, môžeme diskutovať, či sú s Pánom. Jedna vec je istá, že keď spoznali lásku Božiu, vedia, že treba ďakovať aj za to málo. A toto je ten rozdiel. Predtým boli odsúdení, ktorí mali málo, chcem tú ženu, zoberiem si ju, chcem to auto, zoberiem si auto, chcem tohoto peniaze, zabijem ho. Ale keď spoznali Ježiša, tak sa to v nich otočilo. A aj keď si povieme, toto robí, tamto spravil. Áno, nie je to správne, čo spravil. Ale už má úplne iné zmýšľanie. A toto je dôležité. Je to ozaj tak, že takto Pán Ježiš koná? No tak si to skontrolujte. My už fungujeme sedem rokov, môžeme vám dať mená, môžeš si to pozrieť, koľko je ľudí a je rozdiel 2% a sedemdesiat percent.

Čo je možno jedna vec, ktorou sa my, ktorí žijeme v tom svete a snažíme sa nebyť zo sveta, ako sa môžeme inšpirovať od ľudí z tvojho spoločenstva?

To je taká, by som povedal, radikálnosť trošku. V postoji k hriechu. Oni keď ten hriech spoznajú, keď zbadajú, aj tí doživotní, predstav si, že oni sa zobudili z toho spánku, ako sa aj v Písme píše, že oni len spali. Oni sa zobudia a zistia, čo spravili. Ako keby z nejakého alkoholového opojenia. A vtedy práve keď to zbadajú, čo spravili a ako veľmi urazili

Ježiša, ako ten hriech Ho urazil, tak potom, neskutočné plačom naplnené pokánie. Uvediem príklad, príde za mnou odsúdený, ktorý mal strašné problémy so sexualitou, to znamená, že sa trikrát štyrikrát za deň ukájal. Za pol roka došiel za mnou, si ma dal zavolať na bok, bol to „doživoťák“ bez možnosti podmieneného prepustenia (v tej dobe). Povedal mi: „Pán pedagóg, ja už sa pol roka neukájam“ A teraz sú to štyri roky. Nikdy nebol na liečení. Toto je presne to. A taký možno, čo veľmi neuráča, tak si možno hovorí, čo veď ja som nikoho nezabil, väčšinou sa tak stretávam s týmito u kresťanov, že proste si neuvedomujú, ako tým hriechom zraňujú Boha.

Foto: mail, ktorý prišiel ako prosba o modlitbu. Takýchto mailov

Libant Michal 3. 2.
Budeme na neho myslieťS úctou
Mgr.Michal Libant Dňa št 3. 2. 2022, 20:17

janakandrova@centrum.sk 8:17
komu: ja

Ďakujem
Od kedy viem, že sa modlí vo väzniciach, snažím sa aj ja každý deň o 20:00 pripájať a modliť sa aj za všetkých väzňov. Jana

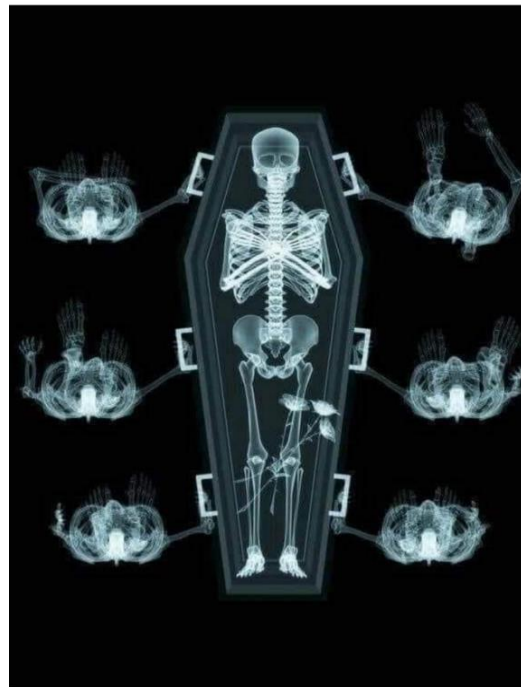
a žiadostí o pomoc, či už o uzdravenie, problémy so závislosťami a následná prosba o modlitbu celého nášho spoločenstva, prichádza pravidelne veľa. Ale čo tým chcem napísať, je to, že im napíšem, že dobre pomodlíme sa, ale aj oni nech sa s nami modlia o 20.00 hod v ten večer. Stáva sa, ale že oni sa potom pripájajú už každý deň k nám. Nie je to nádhera, ako Ocko koná? Nech je to vždy len na Jeho slávu. Dňa **27.1.2022 som opäť navštívil väznicu v Hrnčiarovciach.** Hovorím to otvorene, že je to zázrak, keď cez covid a túto situáciu čo je na Slovensku ma pustia do väznice. Chvála ti, Pane. Stretol som bratov za múrmi a moje srdce sa radovalo. Zvlášť ma zaskočilo, keď my bratia ukázali tieto nádherné ružence na ruku, ktoré vyrobili. Materiál som priniesol z Medžugoria - Bosna Hecegovina a oni sa pri práci modlili. Jasá mi srdce. Ďakujem Ockovi za vaše ruky a talenty, že ich môžete rozvíjať aj vo vyhnanstve.

Príspevok Jožka Žaka posledný výkon trestu (VT) väznica Prešov VV.: „V prvom rade sa chcem úprimne poďakovať za všetko, čo toto vzácne spoločenstvo robí pre väznené a odsúdené osoby nielen na Slovensku a akou je neoceniteľnou a nenahraditeľnou psychickou podporou, čo si málokto, kto nezažil múry väznice, aj uvedomuje.“ S Jožkom som aj volal a teším sa, že už je vonku. Nech ho žehná Ježiš Kristus.

Foto: časť listu od Kamila z väznice Prešov: „Už sa modlím s vami každý deň o 20.00 hod a v piatok a sobotu mi najviac vyhovuje čas od 13.00 do 14.00 hod. a modlím sa. Dobré a príjemne mi to pomáha to tu prežiť, túto dlhú chvíľu v tomto ústave. Ešte raz ďakujem za všetko, čo pre nás robíte. A mám Vás pozdraviť od mojej mamky, ktorá bola veľmi

Jediný majetok, ktorý pretrvá, je majetok ducha.

Preto sa snaž žiť plnohodnotne a byť šťastný, kým si tu, pretože ako povedal Francesco D'Assisi: ' ' Odtiaľto si nevezmeš to, čo máš. Vezmeš si len to, čo si dal ' '

rada, keď som jej povedal o vás a že sme spolu v kontakte. Začala sledovať vaše videá Dismas a modlí sa za nás s vami každý deň. Nie je to nádherné, keď ste človeka sklamali a on vám znovu začne dôverovať. Viem, že tá dôvera sa ťažko získava, ale ak rodina, blízki alebo známi ozaj navštívia našu stránku spol. Dismas a pozrú si zopár natočených podcastov, tak väčšinou dávajú tomu šancu. A viete prečo? Lebo vidia konať BOHA. Vidia zázraky premenenia, o ktorých snívajú aj u teba. Hovoria si, len aby to vydržalo a zmenilo sa všetko zlé, teda nočná mora na krásny sen.

dalším ta ...
A mám vás pozdraviť od mojej mamy

poštu aj delam Biblicky kurz od spol. Dismas. Jedného rána jsem měl modlitbu v které jsem prosil Pána na vedení a za to aby mi ukázal kam mám jít po ukončení trestu. Tohož dne jsem obdržel zasilku od spol. Dismas, v NL

Foto: časť listu od Romana z väznice Plzeň: „V ČR jsem odsouzený k trestu odnětí svobody 12 r. 6 měs. za organizaci skupiny, která dovážela drogy do ČR. Proč píšu?..... Krátce poté, jak byl jsem vzat do vazby prožil jsem mocný zásah Pána především do života mého a moji rodiny, je to na další povídání a věřím, že jak bude to Vás zajímat, povím při osobním setkání, vzpomínám v tím v modlitbě odevzдал jsem svůj život Bohu, i když jsem nevěděl ani neměl tušení, kam to vede a co vlastně dál mám dělat. Pán sám ujal se vedení, začal jsem vědomě prožívat Boží dotyky a až časem začal jsem hledat odpovědi na to, co vlastně jsem prožil. Hledání trvá 8. rok, přineslo mi do života spoustu výjimečných osobností. Takovými jsou p. Miroslav Dítě a p. Michal Libant. Budu snažit se skrátit své povídání. Píšem si s panem Michalem už více jak 2 roky a pravidelně odebírám poštu, aj dělám Biblický kurz od spol. Dismas. Jedného rána jsem měl modlitbu, v které jsem prosil Pána o vedení a za to, aby mi ukázal, kam mám jít po ukončení trestu. Tohož dne jsem obdržel zasilku od spol. Dismas, v NL, kde bylo umístěno svědectví o Vašem obrácení a v místě, když jsem četl oaza Sklene uslyšel jsem z chodby kdosi nahlas volal moje přiměnění, v tím jsem pochopil nejak vnitřně, že to je odpověď na moji modlitbu.“ Pekne vidieť odpoveď na úprimnú modlitbu, ako Pán koná a On koná vždy.

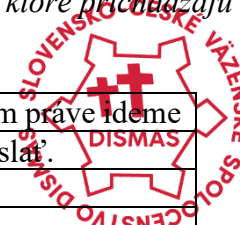

Foto: balenie NL č.66 u Bilíkovcov, zľava Ľuboš M., Jožko Š., Marek Z., Kristínka B., Peter J., Maroš B.

Prispevok Kristínky a Maroša Bilíkových: „PBJK, dovol' nám pozdieľať sa o radosť a skúsenosť z balenia NL č. 66. S chlapmi s DISMASU sme sa stretli v sobotné ráno a náš byt sa na niekoľko hodín premenil na baliareň. Porozkladali sme si obálky snád' po celom byte a každému z vás, členov DISMASU, sme zabalili Newsletter a ostatné veci, ktoré vám prišli v obálkach. Braček a sestra, modlili sme sa za každého z vás a snažili sme sa predstaviť si, ako otváraš svoju obálku. Veríme, že aj cez to dostaneš veľa Božieho požehnania a niekedy možno aj odpovede na otázky, ktoré v sebe nemáš zodpovedané. Kiež by to bolo pre teba takým povzbudením, ako keď si spoločne čítame listy, ktoré prichádzajú spoza múrov väznice a sú nám posmelením do dní, ktoré prežívame.“

Misia I: len ďakovať Ockovi - Bohu za všetko.

40 hod. P+S	Predkladaný úmysel za spol. Dismas, za teba aj tvoju rodinu a všetky miesta, kam práve ideme
25-26.2.2022	za spoluprácu a evanjelizáciu v ďalších krajinách, kam nás Boh - Ocko chce poslať.
4.-5.3.2022	za odprosenie urážok, za úprimné pokánie
11.-12.3.2022	za našich kňazov, biskupa Rábeka, nové duchovné povolania

21.2.2022 Boh Ťa žehnaj, drahá sestra v Kristovi - BŤŽ + Michal Newsletter č.67